

Lenka Rožnovská
Ilustrace Magda Veverková Hrnčířová

Kurátko Tutík

 pohádkové
čtení

 GRADA®

Lenka Rožnovská
Ilustrace Magda Veverková Hrnčířová

Kurátko Tutík

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

KUŘÁTKO ŤUTÍK

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5196. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Magda Veverková Hrnčířová (www.ilustracemagdaveverkova.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Magda Veverková Hrnčířová
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2013

ISBN 978-80-247-4584-8

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8592-9 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8593-6 (ve formátu EPUB)

Podívej
se na slepici,
jak si kráčí po silnici,
jak si zpívá: Kokodák,
já jsem ale hezký pták.
Nad slepici nic už není,
já jsem lidské potěšení,
já jsem poklad pro lidi,
ostatní ať závidí!

Podívej
se na slepici,
jak si kráčí po silnici,
jak si zobe zob, zob, zob,
provozuje autostop.
Nad slepici nic prý není,
je to ale k usoužení,
je to vážně k zoufání,
to slepičí kvokání.

Žít se slepicemi není vůbec jednoduché. Nevěříte? Tak si o tom nechte vyprávět. Tuť.

Váš Ťutík

"Krbata baba"

KOKODAČKA

*Kurník... 7
dědečka
Petruška*

PROFESORKA

RĚZINKA

... Truhlík

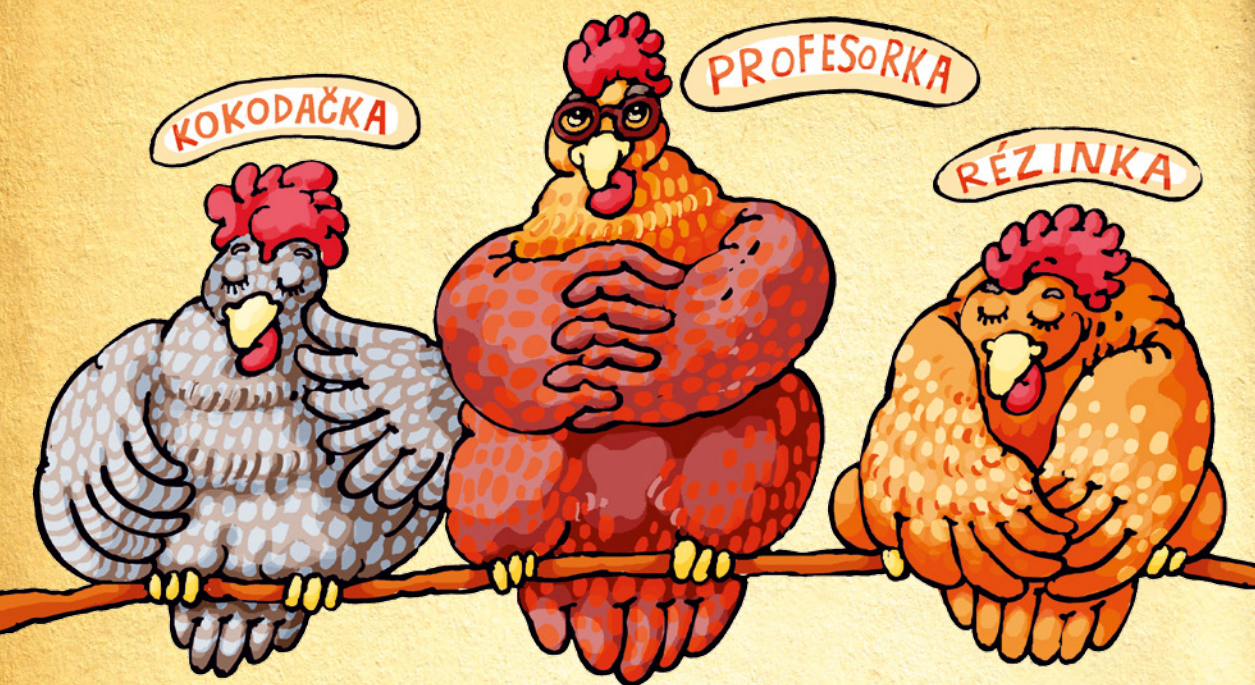
V kurníku

Za kopcem jménem Hrbatá bába je útulná zahrádkářská osada. Jsou v ní zahrádky jako malované. Poslední zahrádka patří dědečkovi Petříkovi. Je to zahrádka malá, ale čistá a pěkně upravená. Nekvetou v ní ani lilie, ani chryzantémy, neroste v ní ani chřest, ani pastinák, nestojí v ní chatka, ale kurník.

Kurník je malý přístřešek pro slepice. Jsou v něm kukaně. Kukaň není hnízdo pro kukačku, ale je to proutěný domeček. Je vystlaný slámou a místa je v něm tak akorát pro jednu slepičku. Slepíčka se v kukani uvelebí a snese vajíčko.

Někdy je vajíčko bílé, jindy dohněda, někdy se povede vajíčko velké, jindy zase malé, jak kdy. Je-li vajíčko povedené, slepička se kdákáním pochválí.

Když slepice snese vajíčko, jde si za odměnu vyhrabat zrníčko. K večeru je slepička z věčného kdákání,

snášení vajec a hrabání tak utahaná, že chodí brzy na kutě. Vyskočí na hřad, hlavičku schová pod křidýlko, zavře oči a spí.

Pšš, nerušte! V kurníku dědečka Petříka už se klimbá. Na hřadě odpočívají tři slepičky – tři tetičky. Vlevo na hřadu spí slepička Kokodačka. Dědeček Petřík ji tak pojmenoval, protože umí krásně kdákat. Její kokoko kdák kdák zní, jako by zpívala umělkyně z národní opery. Vpravo spí slepička s rezavým peřím. Pro to své rezavé peří dostala jméno Rézinka. Mezi Kokodačkou a Rézinkou má své místečko Profesorka. Je to slepička nejstarší, ale ze všech nejdůležitější. No, nejdůležitější, abyste věděli, ona se tak cítí. Myslí si, že když je nejstarší, má největší slepičí mozeček, a proto může

do všeho kdákat a mít poslední slovo. A také má kolem očí tmavší pířka, vypadá to, jako by měla brýle.

Málem bychom zapomněli na Truhlíka! I on bydlí v kurníku. Truhlík je králík, přespává v bedničce od brambor. Je to králík bulík. Kam ho ráno posadíš, tam ho večer najdeš. Slepice Kokodačka, Rézinka a Profesorka si ho proto rády dobírají.

Ranní rozcvička

Sluníčko bylo ještě v kanafasu, ale v kurníku dědečka Petříka už bylo živo.

„Děvčata, vstáváme, bude rozcvička,“ zavelela Profesorka a sama seskočila z hřadu a protahovala si křídylka.

Rézinka a Kokodačka poslušně seskočily na zem a cvičily podle své velitelky. Roztáhnout levé křídlo, pravé křídlo, natáhnout pravou nožku, levou nožku, vystrčit zadeček a přičapnout. Celou sestavu opakovat pětkrát. A raz a dva a tři a čtyři.

„Truhlíku, vstávej, lenochu líná,“ rozběhla se Profesorka k bedýnce s králíkem a začala ho tahat za uši. Králík otevřel půl levého oka, nosánkem si odfrkl, oko zavřel a spal dál.

„No tohle, to je nezdvořák!“ rozzlobila se Profesorka.

„Je to sprosták,“ přisvědčila Rézinka.

„Nekňubák, kdák,“ přidala si Kokodačka.

Jen počkej, Truhlíku, na Profesorku si nikdo nebude dovolovat, pomyslela si slepice a pokynula Rézince a Kokodačce. Ty dvě už věděly, co mají dělat. Pařátky škrábaly o kámen.

„Truhlíku, uteč,“ zakdákala Profesorka, „děda Petřík si brousí nůž, chce tě na pekáč, kdáč kdáč.“

Do králíka jako když píchne vosím žihadlem. Vyskočil z bedničky a hup, hop, dup, schoval se za kukaně.

„Kokoko, kják, kják,“ chechtaly se po slepičím způsobu ty tři zlé tetky.

V zámku zarachotil klíč, dveře kurníku se otevřely. Slepice se vyhrnuly ven. Div, že neporazily dědečka Petříka.

„Truhlíku,“ volal dědeček Petřík, „kde jsi?“ Králík Truhlík zadupal zadníma nohama. „Truhlíku, ustrašený bulíku,“ domlouval dědeček králíkovi, když ho bral do náruče, „čeho ses bál? Slepice zlobí, vid'. Pojd', dáš si něco dobrého na zub a zase bude líp.“

Dědeček odnesl králíka mezi pampeliškové listí. Králík ho pomalu chroupal a umiňoval si, že už ho slepice nedoběhnou, že si zítra na ně dá lepší pozor.

Kuřátko Ťutík

Sluníčko se vyspalo do zlatova a svými paprsky rozverně lechtalo svět po bříšku. Všude už to žilo, jen kurník dědečka Petříka byl ještě zavřený.

„No tohle,“ nervózně přešlapovala slepička Profesorka, „co to má znamenat?“

„My máme tolik práce s hrabáním, zobáním, nemáme čas zevlovat v kurníku,“ zakdákala Rézinka.

Jen slepička Kokodačka a králík Truhlík neříkali nic. Truhlík spal a na Kokodačku přišlo snášení vajíčka.

Takové snášení vajíčka je důležitá věc! Slepička se musí soustředit a v žádném případě se nesmí rozčilovat! Lup, vajíčko je na světě! Bílé, teplé a šišaté.

„Kokokokodák, kam mám to vajíčko dát, kokokokodák,“ zazpívala snášecí písničku Kokodačka.

Sotva dozpívala, otevřely se dveře kurníku a v nich stál dědeček Petřík. „Dobré ráno, holky moje, už jste se dočkaly, už jsem tady!“ hlaholil dědeček.

Slepice se vyřítily z kurníku ven a ani si nevšimly, že dědeček Petřík drží v ruce krabici. Krabice byla převázána a byly v ní udělány kulaté dírky, aby šel dovnitř vzduch.

+

Dědeček položil krabici na zem, nožíkem rozřezal provázek a odklopil víko.

„Tak pojd', kamaráde, neboj se,“ klidným hlasem šeptal dědeček, když cosi z krabice vytahoval. Vypadalo to jako žlutavé klubíčko. Ale není to klubíčko, je to kuřátko!

„Ťuť tuť...“ začalo kuře pípát a plaše se rozhlíželo po kurníku.

„Uvidíš, že se ti tady bude líbit,“ pohladil dědeček kuře. „Tamhle v bedýnce spí králík Truhlík. A tamhle pod stromem,“ pokračoval dál dědeček Petřík, „jsou mé tři slepičky: Profesorka, Rézinka a Kokodačka.“

„Ťuť,“ zaťuťalo kuře na srozuměnou.

Dědeček se pousmál. „Budeš se jmenovat Ťutík. Ne-pípáš, nekdákáš, ale tuťáš.“

Bylo rozhodnuto. A tak přibyl do kurníku další obyvatel – nesmělé kuřátko Ťutík.

Seznámení

Sluníčko už stálo vysoko na špičkách a nakukovalo lidem do talířů s obědem, když se malý Ťutík váhavým krokem rozhodl vyjít z kurníku.

„Kdák, kdák, co je to?“ všimla si Ťutíka Kokodačka.

„Kuře!“ nechala se slyšet Rézinka. „Jaké je ošklivé! Opelíchané! Kvok, kvok.“

A Profesorka si přisadila: „Kdák, kdák. Je to ostuda pták. Kdák. Co s ním uděláme?“

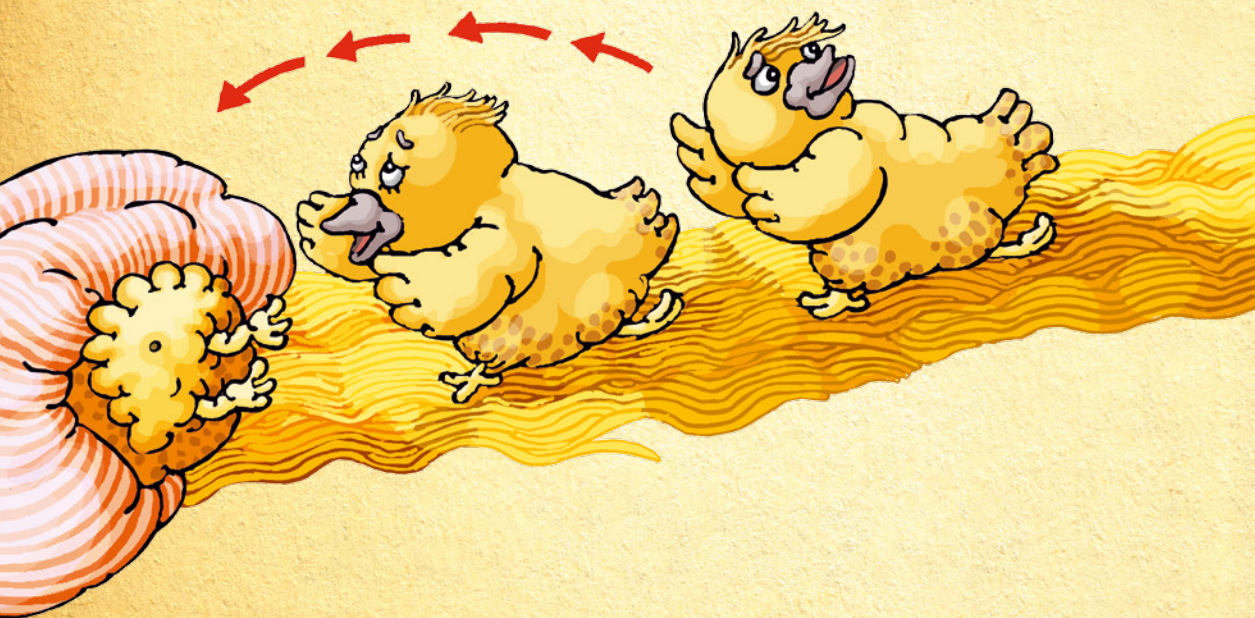
„Budeme ho zlobit stejně jako Truhlíka,“ navrhla Rézinka.

A slepice se jako na povel rozeběhly proti Ťutíkovi. Zobáky zlostně sekaly a přitom kdákaly zlou písničku:

„Já tě klovnu klovy, klov,
já tě zobnu zoby, zob.
Než napočítám do pěti,
budeš se v prachu válet.
Než napočítám do tří,
dostaneš, co ti patří.“

Chudák malý Ťutík na nic nečekal, otočil se a utíkal pryč. Co nejvíce natahoval své krátké kuřecí nožičky, jen aby byl pryč od těch nazlobených tetek, co mu chtějí ublížit.

Honem, honem, někam se schovat, někam zastrčit hlavičku!

Slepice přestaly kuře pronásledovat a královsky se rozkdákaly, až z toho málem ztratily všechno peří.

Ťutík vycítil, že je v bezpečí. Kde to ale jsem? Pomyslel si Ťutík.

„Vylez, slepice ti už neublíží. A tlačíš mě zobákem do břicha,“ zabrblal králík Truhlík.

Ťutík našel skrýš pod bříškem králíka Truhlíka. Ťutík vytáhl zpod králíka hlavu a nesměle si ho prohlížel. Nevěděl, zdali mu taky nebude chtít ublížit.

Truhlík předupl z nohy na nohu a zaňufal: „Mě se nemusíš bát, mě taky nemají slepice rády. Víš ty co, my dva se budeme kamarádit a spolu se jim ubráníme,“ králík dupl na znamení kamarádství.

Ťutík zaťuťal, jelikož to jediné mu zatím šlo. Pak se přihrčil do růžku králíkovy bedýnky. A zůstal tam až do večera, přes noc a až do příštího dne.

Zlomyslnost

Když si sluníčko vykračovalo po nebi, jedním očkem mrklo na zahrádku dědečka Petříka. A vida, Ťutík povrostl, peříčka má tmavá a krok jistější.

Ťutík žil v kurníku už nějaký ten pátek. Pochopil, že slepice dokážou být zlé a úskočné. Přišel na to, že králík Truhlík je troublelínek, ale přesto ho měl rád.

Ze všech nejraději měl dědečka Petříka. Sotva se dědeček objevil v kurníku, už k němu Ťutík běžel a zobal ho do nohavic.

Dědeček se usmíval, bral kuře do náruče a hladil ho za krkem. Na oplátku mu Ťutík vyskočil na ramena a zobáčkem tahal dědečka za ušní lalůček. Dědeček s úsměvem říkával, že je Ťutík komediant a že ho prodá do cirkusu. Ale nemyslel to vážně, děda měl Ťutíka rád a neprodal by ho ani za deset pytlů zlata a tři stříbrňáky k tomu.